

Arada sırada iş yaptığımız bir emlakçı var. Adamcağız beni bir zaman şapkalı gördü. Şapkayı da meraklı olduğumdan veya sevdiğimden değil, işitme cihazı ıslanmasın diye takıyordum. Şemsiyeden daha pratik.

O zamandan beridir bir *sizin gibi aydın insanlar* dönüyor adamcağızda. İnsanları bozmayı sevmem, adamın da kendi içinde hayalleri var ve *şapka* onun için özlem duyulan bir kıyafet gerçekten. Aracı olduğu insanların ekseriyetinin muhafazakar olduğundan, Türkiye’de sermayenin nasıl el değiştirdiğinden, (senelerdir bir türlü çıkmayan) emlak krizinden bahsediyor, ben de dinliyorum.

Belhli *olduğun gibi görün* demiş ama bunun ne kadar zor olduğundan bahsetmemiş. Şimdi ben bu adama hükümet aleyhinde, muhafazakarlar aleyhinde tek kelime etmedim, lehinde de etmedim. O konuşuyor, ben dinliyorum. Pek kafa da sallamıyorum. Şapka haricinde beni bir şey sanmasını gerektirecek bir kılığım olmadı, arada kirli sakal, arada matruş görünüyorum. Beni *onlardan* görmesi rahatsız edecek gibi oluyor ama o kadar da rahatsız etmiyor.

Otuz küsur senede öğrendiğim şu oldu: Bu memlekette herhangi bir şey *sanılmak* çok kolay. Yazılara iki üç ayet koyunca *hoca*, Atatürk’ten iki vecize attırsan Kemalist, Nietzsche’nin (adını doğru yazmak kaydıyla) iki lafını nakletsen *entel*, Marxist jargondan iki kelime bilsen komünist sanılıyorsun. Aldatmak isteyen için kolay, doğru olmak isteyen için zor.

Bir keresinde adamın birinin beni komünist sanmasına izin vermiştim. Bu konularda ne kadar becerikli olabileceğimi araştırıyordum, adamı tanımak da hoşuma gitti. O benden daha az komünist çıkınca memnun oldum tabii. İyi bir adamcağızdı. Böyle şeyleri çok nadir yapmak istiyorum ve bu sebeple çok matah bir şeymiş gibi eğilip bükülenlere saygım yok.

İnsan zaten zayıftır. Herhangi bir sebeple eğilip bükülmesi kolaydır. Zor olan sert olmak, doğru söylemek, net olmak. Bunlar bizde takdir edilen özellikler değil, bizim millet suratına başka, arkasını dönünce başka konuşur. Dedikodu ve ikiyüzlülük karakter olmuş.